

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4471/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve ulica 3, OIB: 84397956623, protiv tuženika CROATIA osiguranje d.d., Zagreb, Ulica Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 28. travnja 2026., u prisutnosti punomoćnice po zaposlenju Maje Berač i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 27. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Croatia osiguranje d.d. Jagićeva 33, Zagreb, OIB: 26187994862 da tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, OIB: 84397956623 isplati iznos od 9.126,58 eur zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 8.5.2025. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, kao i naknaditi trošak parničnog postupka, a sve to u roku od petnaest dana."

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je osiguranik tužitelja Stevo Čokrić teško stradao u prometnoj nesreći dana 14. siječnja 2003. koju je prouzrokovao Zoran Pantelić upravljajući osobnim automobilom reg. oznake NG 320-K osiguranim kod tuženika pod brojem police osiguranja 012102048160, a za koju je proglašen krivim pravomoćnom presudom Općinskog suda u Kutini, poslovni broj K-90/03 od 15. prosinca 2003., da je rješenjem broj 428664 od 8. ožujka 2005. priznato osiguraniku tužitelja pravo na invalidsku mirovinu počevši od 9. rujna 2004. godine, a invalidnost je uzrokovana navedenom prometnom nesrećom priznatom kao ozljeda na radu u omjeru od 70% te da je tužitelju u razdoblju od 1. siječnja 2023. do 31. ožujka 2025. nastala šteta u iznosu od 13.037,97 eur pa budući da je u uzroku invalidnosti predmetna ozljeda na radu sudjelovala sa 70% to invalidska mirovina s te osnove iznosi 9.126,58 eur te taj iznos za HZMO predstavlja štetu. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže donošenje presude kao u izreci.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da nije sporno da je tužitelj priznao pravo na invalidsku mirovinu svojem osiguraniku Čokrić Stevi zbog ozljede na radu u omjeru od 70% zadobivene u prometnoj nezgodi od dana 14.01.2003., a kako to proizlazi iz rješenja tužitelja br. 428664 od 08.03.2005. godine, da je vozilo reg. oznake NG 320-K koje je prouzročilo prometnu nezgodu bilo osigurano kod tuženika policom obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti, da je tužitelj pravomoćno odbijen sa tužbenim zahtjevom za obračunsko razdoblje od 01.10.2021. do 31.12.2022. presudom Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-3242/23 od 20.11.2023. potvrđenoj presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-820/24 od 14.05.2024. Tuženik u cijelosti osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik ukazuje da je za donošenje meritorne odluke u sporovima koje pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguravatelja štetnika (ovdje tuženika) radi povrata iznosa isplaćenih na ime invalidske mirovine, mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu (ZOOP) koji je bio na snazi u vrijeme kada su izvršene isplate mirovina, da obveza tuženika za naknadu eventualne štete tužitelju postojala bi samo ako postoji razlika između iznosa mirovine koja se isplaćuje i iznosa koji bi bili isplaćivani kada bi razlog isplati bila ozljeda na radu, a ne prometna nezgoda za koju je odgovoran tuženik. Tuženik navodi da kako u ovom slučaju tužitelj svojem osiguraniku isplaćuje invalidsku mirovinu, od koje od tuženika potražuje radi ozljede na radu 70% isplaćene invalidske mirovine, da ne postoji nikakva novčana razlika koju bi tuženik u smislu čl. 27. ZOOP-a bio dužan isplatiti tužitelju. Tuženik predlaže da sud nakon provedenog dokaznog postupka odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan u cijelosti i naloži mu plaćanje prouzročenog parničnog troška sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Sud je tijekom dokaznog postupka proveo dokaz uvidom u: zapisnik o očevidu (list 5-8 spisa), presudu Općinskog suda u Kutini broj: K-90/03 od 15. prosinca 2003. (list 9-12 spisa), rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje od 8. ožujka 2005. (list 13-15 spisa), prijavu o ozljedi na radu (list 17-20 spisa), nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti (list 21-26 spisa), obračun tužitelja (list 29 spisa), dopis tužitelja od 8. travnja 2025. uz presliku dostavnice (list 31-33 spisa), ispis podataka doznačenih mirovinskih primanja (list 92-107 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, u daljnjem tekstu: ZPP) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatom (regres) iznosa invalidske mirovine koja je isplaćena osiguraniku tužitelja u razdoblju od 1. siječnja 2023. do 31. ožujka 2025. u dijelu od 70 % ukupno isplaćenog iznosa, odnosno u dijelu u kojem je istu isplatio zbog ozljede na radu koju je osiguranik tužitelja zadobio u prometnoj nesreći od dana 14. siječnja 2003., a koju je skrivio osiguranik tuženika.

6. U postupku je sporno primjenjuju li se u konkretnom slučaju odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" br. 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18 i 102/19 - u daljnjem tekstu: ZOMO) ili odredbe Zakona o

obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine" br. 151/05, 36/09, 75/09, 76/13 i 152/14 - u daljnjem tekstu: ZOOP).

7. Dakle, u konkretnom slučaju radi se o pravnom pitanju o kojem su viši sudovi zauzimali različita shvaćanja.

8. Odredbom čl. 161. st. 1. ZOMO određeno je da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, te da naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz toga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja, pa između ostalog novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu (st. 2. toč. 1.).

9. Odredbom čl. 27. ZOOP-a propisano je:

(1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

(2) Stvarnom štetom u smislu st. 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji.

(3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

(4) Odredbe st. 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.

(5) Obvezu iz st. 1. ovoga članka prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno zdravstveno osiguranje.

10. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u nizu odluka, pa tako i npr. u odluci Rev 1246/2022-2 od 13. prosinca 2022. zauzeo sljedeće shvaćanje:

„Prema pravnom shvaćanju ovog suda izraženom u brojnim odlukama kao što su primjerice odluka broj Rev-1067/12 od 5. prosinca 2017., broj Rev-909/2021 od 8. rujna 2021. i broj Rev-66/2022 od 1. veljače 2022. za odluku u sporu koji pokreće HZMO protiv osiguravatelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan je ZOOP koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete HZMO-u, odnosno u trenutku kada su izvršene isplate mirovina, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka samog štetnog događaja, odnosno prometne nezgode.

Kod toga treba istaknuti da je tuženik društvo koje se bavi poslovima osiguranja, između ostalog i poslovima obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti, a sukladno odredbama ZOOP-a, odnosno u konkretnom slučaju je riječ o obveznom osiguranju u prometu, a koja materija obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti je uređena ZOOP-om zbog čega se na konkretan odnos tužitelja i

tuženika kao osiguratelja u pogledu utvrđivanja visina i obima obveze tuženika kao osiguratelja primjenjuje materijalno pravo koje regulira konkretan ugovor o osiguranju, odnosno ZOOP.

Tuženik kao osiguratelj motornog vozila štetnika se ne nalazi u istom pravnom statusu kao i sam vozač – štetnik te je obveza tuženika regulirana ZOOP-om temeljem kojeg zakona je i zaključen ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti i tuženik može odgovarati samo u okviru odredbi tog Zakona i njime preuzetih ugovornih obveza, a koje su propisane u ZOOP. Osiguravajuća društva nisu štetnici nego temeljem zaključenog ugovora o osiguranju sa vlasnikom opasne stvari – motornog vozila imaju obvezu naknaditi štetu umjesto odgovorne osobe – štetnika i to u okviru obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, a koji ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti je uređen upravo ZOOP-om.

Tuženik kao društvo za osiguranje ima temeljem čl. 8. st. 1. ZOOP-a obvezu sklopiti ugovor o osiguranju, a kojim odredbama je i uređen opseg osiguranog pokrića i rizici koje osiguratelj uzima u pokriće zaključenim ugovorom kao obim i opseg osiguranog pokrića, a temeljem čega se sukladno načelu razmjernosti i naplaćuje premija osiguranja.

Slijedom navedenog, u ovoj pravnoj stvari odluku je trebalo donijeti primjenom odredbi ZOOP-a i to čl. 27. tog Zakona koji uređuje subrogacijske zahtjeve nositelja socijalnog osiguranja.“

11. Sukladno izraženom shvaćanju, valja primijeniti odredbe čl. 27. st. 1., 2., 3. i 4. ZOOP-a kojima je propisana obveza društva za osiguranje da zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenog, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknade stvarnu štetu u okviru odgovornosti svog osiguranika i u granicama obveze preuzetih ugovorom o osiguranju, s time da se stvarnom štetom smatraju troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji, pri čemu se razmjerni iznos mirovine određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, a te odredbe odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.

12. Valja reći da su obveze tuženika kao društva za osiguranje po policama osiguranja od automobilske odgovornosti regulirane odredbama ZOOP-a, pa su u postupcima u kojima spor pokreće tužitelj protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime invalidske mirovine relevantne odredbe ZOOP-a koje su bile na snazi u trenutku izvršenih isplata invalidskih mirovina, a ne, kako to pogrešno smatra tužitelj, odredbe ZOMO-a. Naime, ZOMO predstavlja opći propis koji uređuje odnose u sustavu mirovinskog osiguranja, dok se u ovoj pravnoj stvari imaju primijeniti odredbe ZOOP-a i to gore navedena odredba čl. 27. st. 1., 2., 3. i 4.

13. Uvidom u rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje Klasa: 140-04/04-01 od 8. ožujka 2005. utvrđeno je da je osiguraniku tužitelja Stevi Čokrliću priznato pravo na invalidsku mirovinu počevši od 9. rujna 2004. u iznosu od 884,29 kn

mjesečno, da je osiguraniku tužitelja nastala profesionalna nesposobnost za rad dijelom zbog ozljede na radu 70%, a dijelom zbog bolesti 30%.

14. Dakle, iz rješenja tužitelja proizlazi da je osiguraniku tužitelja priznata invalidska mirovina koja je djelomično prouzrokovana ozljedom na radu, za koji dio ukupno uplaćenog iznosa mirovine osiguraniku tužitelj navodi da mu je nastala šteta isplatom iznosa osiguraniku za utuženo razdoblje.

15. Uzevši u obzir da tužitelj potražuje naknadu štete s osnove invalidske mirovine, obveza tuženika naknaditi takvu štetu tužitelju postoji samo ako postoji razlika između invalidske mirovine koja je utvrđena rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, u smislu odredbe čl. 27. st. 3. ZOOP. Razlika koju bi trebalo utvrđivati na ime naknade štete u smislu odredbe čl. 27. st. 3. ZOOP (razlika između invalidske mirovine utvrđene rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu) u konkretnom slučaju ne postoji s obzirom da tužitelj u ovom postupku traži isplatu iznosa invalidske mirovine u dijelu u kojem ju je isplaćivao svom osiguraniku upravo na temelju ozljede na radu (70 %) pa je stoga invalidska mirovina utvrđena osiguraniku tužitelja rješenjem tužitelja jednaka invalidskoj mirovini koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Stoga, tužitelju nije niti nastala šteta u smislu odredbe čl. 27. st. 3. ZOOP, slijedom čega njegov tužbeni zahtjev nije osnovan, a posljedično ni zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u smislu odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a.

16. S obzirom da je činjenično stanje dovoljno utvrđeno za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari to sud preostalu dokumentaciju dostavljen u spis nije posebno razmatrao i cijenio s obzirom istu ne nalazi odlučnom za predmet spora te nije izvodio po tuženiku predložen dokaz financijskim vještačenjem.

17. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 27. svibnja 2026.

Sudac
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. tužitelju
2. tuženiku

Broj zapisa: **9-30888-a0ea8**

Kontrolni broj: **0959b-de8a4-c2737**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.